

12 Ιουνίου 2020

Η Νεσλιχάν οδηγεί αστικό λεωφορείο και ανοίγει δρόμο στις γυναίκες της Ροδόπης

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Όνειρό της είναι να δημιουργήσει τη δική της Σχολή Οδηγών

Η νεαρή Ροδοπίτισσα που «τραβάει χειρόφρενο» στα στερεότυπα παντός είδους

Θανάσης Τσολάκης

Η Νεσλιχάν Κιοσέ είναι μία κοπέλα 22 ετών που κατάγεται (και ζει) στο χωριό Καλλυντήριο του Δήμου Αρριανών, από το οποίο απουσίασε για δύο χρόνια – όσο χρειάστηκε δηλαδή για να ολοκληρώσει τις σπουδές της στη Θεσσαλονίκη. Ως εδώ η ιστορία της μοιάζει με την ιστορία σχεδόν κάθε κοπέλας της ηλικίας της, όταν όμως λέει ότι ως κοριτσάκι είχε περισσότερα αυτοκινητάκια παρά κούκλες, τότε το πράγμα αλλάζει.

Και, αλλάζει ακόμα περισσότερο όταν μαθαίνει κανείς πως οι σπουδές που έκανε η Νεσλιχάν στην Θεσσαλονίκη είναι πάνω στην οδήγηση και την εκπαίδευση υποψήφιων οδηγών σε μια σχολή «στην οποία ήμουν η μόνη γυναίκα ανάμεσα σε 15 αγόρια», όπως λέει αφηγούμενη την ιστορία της στον «Χ».

Σήμερα, η Νεσλιχάν δουλεύει ως επαγγελματίας οδηγός στο Αστικό ΚΤΕΛ Κομοτηνής οδηγώντας όλα του τα λεωφορεία σε όλες τις γραμμές.

«Ξεκίνησα με τα mini bus, μετά πήρα το 10μετρο και τώρα οδηγώ το 12μετρο. Όταν ανοίξουν τα Πανεπιστήμια θα αρχίσω να οδηγώ και τις φουσούνες, που μεταφέρουν φοιτητές», λέει.

Ενθουμούμενη τα χρόνια στη Θεσσαλονίκη, ανακαλεί το άγχος που της είχε

προκαλέσει η σχολή και ειδικά τα μαθήματα της Μηχανολογίας. Όπως λέει «όταν πήγα δεν ήξερα τίποτα από μηχανολογία. Αναρωτιόμουν αν θα τα καταφέρω, αλλά τελικά με λίγο παραπάνω διάβασμα, τα έβγαλα πέρα». Πέρα από την οδήγηση οχημάτων όλων των τύπων, η φοίτηση σε μία σχολή εκπαίδευσης υποψηφίων οδηγών, προϋποθέτει και μία σειρά θεωρητικών μαθημάτων όπως η μηχανολογία, η νομοθεσία, οι πρώτες βοήθειες και άλλα, τα οποία είναι εξίσου σημαντικά και απαιτούν μελέτη.

Το βαν του μπαμπά και το ραφείο της μαμάς

Η πρώτη επαφή της Νεσλιχάν με την οδήγηση έγινε σε πολύ μικρή ηλικία και το πρώτο όχημα που οδήγησε ήταν το κλουβάκι του μπαμπά της. «Ναι το οδήγησα χωρίς να έχω δίπλωμα» παραδέχεται με συστολή, καταδικάζοντας βέβαια αυτή την πρακτική που έχει μεν φθίνει, αλλά δυστυχώς υφίσταται έστω και σποραδικά.

Ο πατέρας της ήταν πολύ υποστηρικτικός όταν η ίδια αποφάσισε να ασχοληθεί με την οδήγηση και δη όταν αποφάσισε να ανέβει στο λεωφορείο. Η μητέρα της, ήταν πιο επιφυλακτική και φοβόταν για την σωματική ακεραιότητα της κόρης της, όμως τελικά πείστηκε. Άλλωστε, η μητέρα της ήταν η αφορμή για να έρθει η Νεσλιχάν σε επαφή με το Αστικό ΚΤΕΛ Κομοτηνής και να γίνει τελικά η επαγγελματική της στέγη.

Ένα λεωφορείο του Αστικού ΚΤΕΛ είχε προκαλέσει μία μικρή ζημιά στο ραφείο της μητέρας της και όταν η ίδια είχε πάει στα γραφεία της Α.Ε. για τη διευθέτηση της αποζημίωσης, ο πρόεδρος την είχε προ(σ)καλέσει να απασχοληθεί επαγγελματικά. Η Νεσλιχάν τότε παρακολουθούσε ακόμη τις σπουδές της στη Θεσσαλονίκη, όμως μόλις τελείωσε, «χτύπησε» την πόρτα που της είχε ανοίξει ο κος Λυκούδης και κάθισε γρήγορα στη θέση της οδηγού.

«Με τους νέους δεν είχα πρόβλημα. Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία όμως στην αρχή φοβούνταν να ανέβουν όταν με έβλεπαν στο τιμόνι. Τώρα όμως, με εμπιστεύονται και με αγαπάνε και μου λένε ότι είμαι πολύ προσεκτική», περιγράφει ενθουμούμενη τα πρώτα της δρομολόγια πριν από τρεις μήνες.

Ορμώμενη από την αγάπη της για την οδήγηση, η Νεσλιχάν δηλώνει ότι δεν πτοείται από τα απαξιωτικά σχόλια που δέχεται μερικές φορές από άλλους οδηγούς και δηλώνει ότι δεν θα σταματήσει να κάνει αυτή τη δουλειά. Ούτως ή άλλως συμμετέχει κανονικά στο πρόγραμμα των βαρδιών σε όλες τις γραμμές του Αστικού ΚΤΕΛ Κομοτηνής εντός και εκτός πόλης, αν και όπως λέει, της αρέσουν περισσότερο τα δρομολόγια εκτός πόλης γιατί απουσιάζει η κίνηση του αστικού ιστού.

Η ίδια πάντως, όταν οδηγεί «ηρεμεί», αλλά ταυτόχρονα αισθάνεται μεγάλη ευθύνη επειδή όπως λέει «πρέπει να είσαι πάντα στην ώρα σου, αλλά κυρίως πρέπει να προσέχεις πολύ γιατί κουβαλάς ψυχές και να σέβεσαι αυτό που κάνεις».

Κυνηγώντας το όνειρο και δείχνοντας το δρόμο

Ο απώτερος στόχος της Νεσλιχάν είναι να αποκτήσει τη δική της σχολή οδηγών και μάλιστα στην Κομοτηνή. Όμως για να γίνει αυτό, χρειάζεται να περιμένει τουλάχιστον δύο χρόνια καθώς με βάση την κείμενη νομοθεσία, πρέπει κανείς να έχει συμπληρώσει το 24ο έτος της ηλικίας του για να μπορέσει να πάρει την πιστοποίηση της σχολής εκπαίδευσης υποψηφίων οδηγών. Έως τότε, βέβαια, μπορεί να ασκεί το επάγγελμα της οδηγού, αλλά όχι της εκπαιδευτριάς.

Παράλληλα με τη δουλειά, η Νεσλιχάν θα εκμεταλλευτεί τα δύο χρόνια που την χωρίζουν από τα 24, μελετώντας για την πιστοποίηση η οποία όπως λέει «είναι δύσκολη γιατί δίνεις εξετάσεις γραπτά, προφορικά, και στα διπλώματα όλων των κατηγοριών».

Ευχή όλων είναι φυσικά να καταφέρει να υλοποιήσει όλους τους στόχους που έχει θέσει, αν και ήδη έχει καταφέρει να δείξει έναν δρόμο σε όλες τις γυναίκες της Ροδόπης και όχι μόνο.

Το Αστικό ΚΤΕΛ Κομοτηνής έχει δεχθεί ήδη τέσσερα βιογραφικά από γυναίκες, οι οποίες ενδιαφέρονται να εργαστούν ως οδηγοί ενώ η ίδια η στάση και η διάθεσή της είναι ένα «χειρόφρενο» στα στερεότυπα κι αυτό από μόνο του είναι ούτως ή άλλως κάτι πολύ σημαντικό.

Πηγή: xronos.gr